

Antydninger af, at dette Akademiets Arbejde ikke var af en saadan Art, at det var betryggende. I December Maaned opstod der en ny Bevægelse blandt Arkitekterne, idet to fremragende Arkitekter, de Herrer Carl Brummer og Jesper Tvede, nedlagde deres Poster som Medlemmer af det nye Akademiraad og udsendte en Erklæring, der bl. a. indeholdt den Udtalelse, at Arkitektuddannelsen hvilede paa et Grundlag, som var fjernet fra alle de Krav, Nutiden stiller; trods Nyordningen ved Akademiet maatte de Herrer mene, at det stod som en Levning fra en svunden Tid, der ingen som helst Garanti gav for, at Arkitekterne fik en Uddannelse, der svarede til det sociale og økonomiske Ansvar, de har i vore Dage. Endelig udtalte de, at det Udbytte, der opnaas gennem Akademiets Skoler, er saa ringe, at det ikke staar i noget som helst Forhold til de økonomiske Ofre, Staten yder.

Det synes altsaa, som om hele denne Sag staar paa samme Stade, som da vi begyndte Forhandlingerne i Kommissionen. Der førtes den Gang meget alvorlige Forhandlinger om, hvorvidt man overhovedet skulde opretholde denne Institution, og det var os meget om at gøre netop af Hensyn til den praktiske Betydning for hele Samfundet, som Arkitektskolen har, at finde en forsvarlig Form for den og befri den for den overvægtige Indflydelse, de andre Sektioner, om jeg maa bruge det Udtryk, Malerkunsten og Billedhuggerkunsten, øver. Vi havde virkelig haabet, at det maatte blive Resultatet af den Fornyelse, der skete.

Mit Spørgsmaal lyder altsaa saaledes: Finder man virkelig fra Ministeriets Side, at den nuværende Undervisning efter den trufne Ordning er betryggende? Man maa erindre, at der, hvad der vel ogsaa kom frem for Kommissionen den Gang, er en Bevægelse i Gang for at lægge en Del af Undervisningen for vore Arkitekter over til de tekniske Skoler, og at det bl. a. netop var foreslaaet i Kommissionen, at der skulde skabes en Mulighed for et Samarbejde her. Jeg ønsker derfor ogsaa at rette det bestemte Spørgsmaal til den ærede Undervisningsminister: Hvad Resultat er der kommet ud af disse Forhandlinger, hvorledes er Stillingen blevet mellem de tekniske Skoler og Bygningsskolen ved Akademiet?

Endvidere vil jeg spørge Undervisningsministeren om Nationalmuseet og de Planer, der Gang paa Gang har været Tale om. Selv om det er saaledes, hvad

vi vist alle her i Rigsdagen er klare over, at økonomiske Krav maa vi være meget tilbageholdende med, er det dog ganske givet, at Nationalmuseet er af en saadan Betydning for hele vort Folk, at vi ikke paa nogen Maade kan forsvare at lade dette Spørgsmaal være uløst, og bl. a. kan man ikke forsvare stadig at trække det ud med de Forarbejder, som skal gøres, saaledes at det muligvis kan blive for sent. Der har jo været forskellige Planer fremme, snart har der været Tale om Planen med Kastellet, og nu sidst var der Tale om at bygge til nede ved Frederiksholms Kanal. Hvad vi maa fordrø, er først og fremmest, at de sagkyndige samler sig om en Plan, og at Ministeriet gør et energisk Skridt hen imod, at der sker noget; vi kan ikke blive ved med at debattere denne Sag, nu maa vi tage fat, ellers risikerer vi, at vi kommer for sent.

Ministeriet har ogsaa lovet, at det vilde give Bidrag til en Løsning af Teater-spørgsmaalet, idet det havde en omarbejdet Plan angaaende Dobbeltscenen. Nu forlyder det i Bladene, at denne Plan er lagt til Side. Jeg vil ogsaa om dette sige, at det er et Spørgsmaal, vi ikke vedvarende kan have liggende uløst; der maa, ogsaa af økonomiske Hensyn, skrides til en endelig Ordning heraf. Idet jeg komplimenterer den nuværende Undervisningsminister for den kraftige Haand, hvormed Ministeren har grebet ind, vil jeg dog sige, at den vel kunde være ført paa en noget mere hensynsfuld Maade, men Ministerens Indgreb har dog bidraget til, at der er kommet et stærkere Styre ved Teatret. Man maa saa nu haabe, at den højtærede Minister vil gribe videre ind, saaledes at Udsigterne til at faa denne Sag løst fra Rigsdagens Side ikke bliver spærret. Thi jeg vil ikke lægge Skjul paa, at jeg har en tydelig Følelse af, at Stemningen i den Tid, jeg har siddet i Rigsdagen, er blevet mindre velvillig. Og det er ikke alene de økonomiske Hensyn, der her gør sig gældende, men stærkere og stærkere har der lydt Røster om, at man maa have Garantier for, at det kongelige Teater virkelig er en Kulturfaktor i vort Samfund.

Det kan jo ikke nægtes, at saaledes som Ledelsen har været, har man i høj Grad kunnet strides om, hvorvidt det kongelige Teater virkelig har betydet det, som det burde, som Værn om vort Sprog og om de klassiske, dramatiske Værker, ogsaa paa Operaens Omraade. Vi har set, hvorledes den nye Styrelse straks lagde